

La frase del dia

“Ainaud de Lasarte ha estat un mestre d'idees i valors”

Jordi Pujol, EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

A la tres

Pepa Masó
pmaso@elpuntavui.cat

Nutrició i carmanyola

La nevera és, a moltes llars, el tauler d'anuncis de la casa, on ocupa un lloc molt destacat, durant nou mesos l'any, el menú dels nens al menjador de l'escola. A partir del setembre, però, això pot canviar donat que hi haurà escoles en què els alumnes podran dur el dinar de casa en una carmanyola. La mesura, que ja s'aplicava en alguns centres o amb alumnes amb necessitats especials, no ha estat exempta de polèmica, sobretot després que se sabés que s'hauria d'abonar una quota per l'ús del menjador i pel servei de monitors.

El problema, però, és un altre. Si una cosa s'ha aconseguit als menjadors escolars és que els infants rebin una alimentació saludable, amb menús on hi ha presents des de verdures fins a fruita fresca, llegums, carn i peix. D'aquesta manera, no ens enganyem, són molts

“Els pares han tingut la inestimable col·laboració de l'escola per poder dir que ‘el nen menja de tot’”

els pares que s'han lliurat de la feixuga tasca d'aconseguir que el nen mengi mongetes tendres o cigrons. Vaja, que la pasta o l'arròs entren més bé. Com el pollastre arrebossat en lloc del peix a la planxa, o el gelat en lloc del préssec... Aquesta és la preocupació que han mostrat les associacions de pares i mares, que han demanat a Ensenyament que faciliti a les famílies unes recomanacions per mantenir una alimentació saludable, que ja està disponible a la web del departament. Caldrà veure finalment quantes famílies s'acolliran a la fórmula carmanyola i què hi duran dins. La responsabilitat, altre cop, és a mans dels pares, que fins ara tenien la inestimable col·laboració de l'escola per poder dir que “el nen menja de tot”. De fet, els nens només fan a l'escola el 9% dels àpats al llarg de l'any, però és allà on molts adopten hàbits saludables.

EDITORIAL

Ainaud: un ciutadà exemplar

L'historiador i activista polític i cultural Josep Maria Ainaud de Lasarte va morir ahir als 87 anys després d'una vida dedicada al seu país. Catalunya ha estat durant bona part de la seva història recent una nació que ha sobreviscut gràcies a l'empenta d'homes i dones compromesos a tirar endavant projectes i iniciatives d'interès nacional sense gaire més suport que el fruit del seu esforç. En un país que ha passat els últims tres-cents anys dins d'un Estat que, amb més o menys contundència, li ha anat a la contra, la suma d'exemples personals ha cohesionat una consciència cultural i política que d'altra banda s'hauria anat esfilagarsant, diluint i esvaint en el marc d'un nacionalisme expansiu i corrosiu com ha estat l'espanyol.

Josep Maria Ainaud de Lasarte ha estat, en aquest sentit, un intel·lectual íntegre al servei d'una idea col·lectiva. Un home que ha compartit la seva saviesa amb els seus conciutadans d'una manera afable i didàctica, com només saben fer els millors divulgadors. Ha estat una persona que s'ha mogut especialment en l'àmbit de la cultura però que ha defugit el compromís polític actiu i públic.

Amb la recuperació de l'autogovern aquests puntals de la catalanitat van anar passant a segon terme perquè tot feia pensar que els catalans havíem obtingut prou poder polític per construir una realitat nacional sòlida i perdurable. Vista l'experiència dels últims anys, avui més que mai tornen a ser necessaris compromisos personals que sumin voluntats des de la societat civil per empènyer la política cap a un futur que garanteixi les llibertats de Catalunya. Ainaud és un dels exemples a seguir.

El timbal

L'endemà

S'han preguntat alguna vegada què passarà l'endemà de la sortida de la crisi? No em diguin que somio truites perquè algun dia ens hi trobarem, com ha succeït en les recessions que cíclicament sacsegen l'economia. Posats a fer de futuròleg, veig que un matí ens despertarem amb la notícia que un banc ha donat un crèdit a una empresa perquè inverteixi i creï llocs de treball. Una setmana després, les agències de ràting començaran a ser més benèvols amb els perifèrics. Tot seguit, els inversors estrangers es tornaran a interessar per la nostra economia. Una cadena virtuosa que transmetrà confiança en els consumidors i engegarà la roda del creixement. I confio que aquest cop haguem escarmentat i no tornem a ensopegar en la mateixa pedra.

Joan Armengol

Desclot

Pacte explícit, no exclusiu

S'acosta l'11. Remor de tambors que tant de bo que no siguin traca. Els uns i els altres marquen diada i territori. Bons cops de falç! També ho ha fet el president de la Generalitat. Lloats siguin els déus que encara permeten l'èpica. Demana Artur Mas a la tan rebregada, castigada i mitificada societat civil catalana que es pronuncii “explícitament” pel pacte fiscal. Que ho faci, tot i

que és llàstima que calgui demanar a l'esclau que no culli cotó acotant el cap. D'acord, que s'hi pronuncii la societat civil, encara que més val que la manera de fer-ho no sigui tan explícita com la del Cercle d'Economia. S'ha preguntat Artur Mas com hem anat a parar de Salvador Alemany a Josep Piqué i de Joan Laporta a Sandro Rosell? Potser el seu partit i ell mateix hi han tingut alguna cosa

a veure. D'acord, oblidem els errors del passat immediat i pronunciem-nos. De manera explícita, no de manera exclusiva. Exigim el pacte fiscal, sí, però que n'hi hagi també que el desbordin. I que els déus destil·lin licors de resina per ells!

Vicent Sanchis

